Draudžu dzīve

Aicina mīlēt, ticēt un piedot

Ar 10.septembri Viļakas, Žīguru un Liepnas Romas katoļu draudzēs par vikāru kalpo priesteris IVARS VIGULIS.

Pietiks visam mūžam

Priesteris I.Vigulis dzimis Rīgā, 1972.gada 12.janvārī, audzis un skolojies Aglonā. Pēc Aglonas vidusskolas (tagad – ģimnāzijas) beigšanas 1990.gadā iestājās Rīgas Garīgajā seminārā. "Tad vēl bija padomju laiki. Neviens vēl nezināja, ka dažu dienu laikā sabruks padomju režīms. Esmu pateicīgs Dievam par to, ka Viņš man deva iespēju Garīgajā seminārā satikt cienījamus un sirdij tuvus cilvēkus: mariāņu tēvu Viktoru Pentjušu (semināra garīgo tēvu), jezuītu tēvu Staņislavu Ladusānu (manu profesoru filozofijā), jezuītu tēvu Vladislavu Treibšo (manu garīgo tēvu) un priesteri Oļģertu Daļecki. Seminārā man Dievs deva iespēju personīgi satikt svētīgo pāvestu Jāni Pāvilu II. Man uzticēja viņam svētās Mises laikā Rīgā un Aglonā turēt mitru (bīskapa cepuri). Tikai ar gadiem sāc novērtēt, ko Dievs devis dzīvē. Viss ir Dieva dāvana, par to dažkārt katram no mums jāpadomā. Šķiet, tāpēc Dievs cilvēkam dod vecumdienas, lai viņš vairāk padomātu par to, ko Dievs devis dzīves laikā," saka priesteris.

Priesterības Sakramentu I.Vigulis saņēma no bīskapa Jāņa Buļa 1996.gada 2.jūnijā (jau valsts neatkarības laikā) Rēzeknes Jēzus Sirds katedrālē. Pirmā kalpošanas vieta jaunajam priesterim bija Krāslavas Svētā Ludviga Romas katoļu baznīcā pie cienījamā dekāna Jāzepa Lapkovska. Pēc Krāslavā pavadītiem aptuveni astoņiem mēnešiem priesteris devās kalpot uz Rudzātu draudzi, kur strādāja dekāns Pēteris Onckulis. "Tā bija mana pirmā draudze kā prāvestam. Mana vismīļākā draudze, līdzīgi kā svētajam apustulim Pāvilam - Filipiešu draudze. Vēl esmu pateicīgs Dievam par cienījamo Dieva kalpu, tā laika Līvānu dekānu Julianu Začestu. Man šie svētie priesteri tik daudz iemācīja, ka pietiks visam mūžam," atzīst priesteris Ivars. Pēc Rudzātos pavadītā laika viņu pārcēla kalpot uz Bukmuižas draudzi.

Nedomāja kļūt par priesteri

"Bērnībā un agrā jaunībā, kā jau lielākā daļa tā laika cilvēku, savos pasaules uzskatos biju pilnīgs ateists, lai arī jau bērnībā biju kristīts Rīgas Svētā Franciska draudzes baznīcā. Mani kristīja ļoti cienījams jezuītu tēvs Vladislavs Treibšo. Garīgajā seminārā (pēdējā studiju gadā) viņš bija mans garīgais tēvs, savukārt es viņam – vienīgais garīgais bērns. Nekad nebiju domājis (pat seminārā esot), ka kļūšu par priesteri. Interese par garīgām lietām radās pēkšņi – pēdējā vidusskolas mācību pusgadā. Tam pat grūti rast izskaidrojumu. Pusgada laikā Dievs caur Aglonas Dieva Māti manu sirdi pilnībā pievērsa Sev. Tas man vienmēr paliks noslēpums. Dažādi esmu mēģinājis to izskaidrot, bet ar savu prātu to nekādi nespēju. To var izskaidrot tikai Dievs, bet es - tikai apbrīnot un pateikties. Tas bija brīnums – atgriešanās brīnums. Cita izskaidrojuma nav. Kaut kas mani noteikti izlūdza. Vienkārši tik spēcīgi *vilka* uz baznīcu, pie altāra, pie Dievmātes, ka citādu dzīves ceļa izvēli nevarēju iedomāties. Pēc Euharistijas brīnuma savā dzīvē par vislielāko brīnumu uzskatu savu atgriešanos pie vismīļā Dieva. Pateicība par to mīļajai Aglonas Dieva Mātei un visiem, kas pie tā palīdzēja. Zinu arī tos dažus cilvēkus, viņiem vienmēr palikšu pateicību parādā Dieva priekšā. Tie bija vienkārši cilvēki – kristieši. Vienkāršas profesijas pārstāvji, bez augstas izglītības, bet ar lielu un pārbaudītu ticību Dievam un Jēzum. Paldies par visu Dievam un Dievmātei, bez Viņiem es jau sen būtu pazudis," stāsta priesteris I.Vigulis. Vidusskolas gados viņš piekalpoja Aglonas bazilikā dekānam Pēterim Onckulim. Rīgas Garīgais seminārs bija vienīgā izvēle, nekur citur nu jau esošais priesteris studēt nevēlējās. Sākumā viņš vēl nezināja, vai kļūs par priesteri, bet saprata, ka izvēle izdarīta pareizi. Šobrīd viņš saka, ka studiju gadi bija visgaišākais laiks. Vai Garīgajā seminārā mēdza piezagties šaubas? "Protams, jo katrs iziet cauri šaubām," saka vikārs.

Jāskaita Rožukronis

Draudzēs, kur kalpoja, priesteris par galveno uzdevumu sev izvirzīja Evaņģēlija sludināšanu un žēlastību dalīšanu caur Sakramentiem. Katra no draudzēm bija ar kaut ko īpaša. Viņš saka: "Visur ir labi, kur ir Jēzus."

Šoruden priesteris sāk iepazīt mūsu novadus, dievnamus un cilvēkus. Viļakā viņš līdz šim nebija ciemojies, vienīgi pazina bijušo Baltinavas prāvestu Ivaru Babri. Iebraucot Viļakā, pārsteidza, ka tā ir pilsēta. Tik maza, bet nes pilsētas nosaukumu! Toties šajā mazajā pilsētā ir tik liela baznīca! Izbrīnīja arī tas, ka dažādu konfesiju baznīcas atrodas blakus viena otrai. Iespējams, ar laiku būs vieglāk un acīm redzamāk apvienoties, visi tad redzēs kristiešu vienotības spēku, lai gan tas ir Dieva ziņā. Viļakas katoļu draudzē vikārs palīdz kalpošanas darbā dekānam Jāzepam Kornaševskim, vada dievkalpojumus, apmeklē ticīgos mājās, lai dalītu Slimnieku Sakramentu. Ticīgie pasūta svētās Mises, pārsvarā par mirušajiem tuviniekiem, retāk – dzīvajiem. Vai jautā priesterim arī kādu padomu? "Nē, baznīcas apmeklētāji padomu neprasa," atzīst I.Vigulis. Iespējams, to saklausa Svēto Rakstu lasījumos, priestera spredķī vai arī savā sirdī.

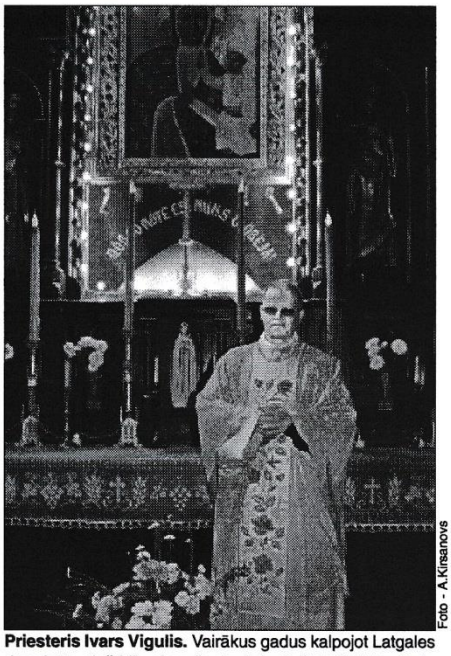

Foto - A.Kirsanovs

Priesteris Ivars Vigulis. Vairākus gadus kalpojot Latgales draudzēs, viņš bija pieradis, ka latgalieši bieži lieto vārdu 'da' (ar nozīmi – 'jā'), savukārt mūsu pusē ļaudis bieži sakot 'nui'. Pie šīm valodas un citām pārmaiņām, kas patīk, jāpierod.

Garīdznieks ikvienu cilvēku aicina mīlēt Dievu pāri visam un tuvāko kā sevi pašu. Kā iemācīties? To iemāca Dievs. "Vajag piedot Jēzus dēļ. Mīlēt Dievmāti, lūgties, ticēt Evaņģēlijam. Caur Dievmāti griezties pie Jēzus. Patiesās mīlestības sākums ir grēku nožēla. Kā tu vari mīlēt, ja nenožēlo grēkus?" jautā I.Vigulis. Viņš pieļauj, ka problēmas cilvēkiem bieži vien rada nesavaldītas jeb nesakārtotas tieksmes: mantkāre, baudkāre un varas kāre. Kā sakne visam tam ir lepnība. Kur nevalda gars, tur valda miesa. Jādzīvo Svētā Gara iedvesmā, klausot un pārdomājot Dieva vārdu, bieži nožēlojot un izsūdzot grēkus, lasot Evaņģēliju, lūdzot Dievmāti. Oktobris ir Rožukroņa mēnesis, tajā biežāk nekā citā laikā jāskaita Rožukronis.

Bērnos mājo Dievs

Brīvajā laikā priestera vaļasprieks ir muzicēšana, klasiskās, tautas (arī krievu) un garīgās mūzikas klausīšanās, šaha un galda tenisa spēlēšana, zīmēšana, padomju kino un humora pārraižu skatīšanās, filozofiska rakstura diskusijas, nopietnas literatūras lasīšana, atrašanās pie dabas (īpaši patīk ar spiningu ķert līdakas). "Kopš tā laika, kad atgriezos pie Dieva, ļoti patīk aizstāvēt Dievu un Baznīcu. Pirms tam aizstāvēju tikai dabas likumus, jo teicu, ka Dieva nav, ir tikai dabas likums. Patīk domāt par dažādām lietām. Daudz kas patīk, bet visu jādara ar prātu un ja nav aizliegts ar Dieva vai baznīcas bausli. Kārtība jāievēro, un tur neko nevar darīt. Sadzīvē ļoti nepatīk konfliktsituācijas. Nepatīk ne sevī, ne arī citos vienaldzība un izlikšanās. Nepatīk jaukties citu darīšanās vai arī, ja kāds jaucas manās. Nepatīk Jaunums un viltība, bet tas jau visiem nepatīk. Visvairāk man patīk bērni un veci cilvēki! Ar viņiem bez aplinkus var izrunāties par daudzām lietām. Viņos, īpaši bērnos, ir vislielākā tīri cilvēciskā gudrība. Bērnos mājo Dievs, viņi mūs (arī mani) māca visvairāk," atklāj priesteris I.Vigulis. Savā kalpošanas darbā viņš vēlētos vairāk uzmanības veltīt jauniešiem, iesaistīt kristīgajā dzīvē un uzrunāt viņu sirdis. "Lai Dievs visus svētī un vada pie Sevis," novēl priesteris.

Lappusi sagatavoja A.Socka

Avots: Vadugunns - (2011, 1. okt.), 4. lpp.